

велики сили отъ природата сж работили върху него Затуй, когато напишешъ нѣщо, не туряй името си. Когато дойде Христосъ, тури ли си името нѣкъдѣ? — Никждѣ. Сега, разбира се, азъ не засѣгамъ писателитѣ, но казвамъ: вие хората, които имате живота, считате, че този животъ е вашъ, туряте си името подъ него и казвате че имате право да разполагате съ този животъ тъй, както разбирате — Не! Великото, благородното у насъ изисква да употрѣбимъ живота си за туй, за което сме прѣдзначени. Всѣки може да развие мощнитѣ сили въ себе си. Спасението на човѣка е вътрѣ въ него, да развие вътрешнитѣ си сили. Щомъ се спаси единъ човѣкъ, веднага идва отзвукъ и у всички други души. Щомъ ти повѣрвашъ въ Божественото, което е въ твоя животъ, всички други души сж разтворени и се притичватъ да ти помогнатъ — обичатъ те. Всичи трѣбва да вѣрваме въ Божественото. Щомъ повѣрваме, това значи да създадемъ единство въ живота, да си подадемъ ръка единъ на другъ. Това значи, да приложимъ методитѣ, начинитѣ за постигане на Божественото въ насъ.

Първото нѣщо, което ви прѣдстои е слѣдното: Всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се запита: далъ ли е ходъ на Божественото въ себе си, развилъ ли го е? Ти четешъ нѣкой писателъ, но забравяшъ че и ти самъ имашъ нѣщо Божествено въ себе си — твоята душа, на която не си далъ възможность да се прояви. Ти взимашъ една роза, радвашъ ѝ се, усѣщашъ нейния миризъ доволенъ си отъ аромата ѝ: Кажи си: не трѣбва ли и азъ, като нея, да цвѣна, да придобия този ароматъ? Дойде ли пролѣтъ — всички ние трѣбва да цвѣнемъ! Вто-